

РЕШЕНИЕ

№ 11045

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20221110170331 по описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

27.06.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на дванадесети юни през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретар ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 70331/2022 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ДЗ“ АД срещу СО, като се твърди, че при ищеца имало валидни сключена застраховка „Каско“ по застрахователна полица № 0320219907008119/07.05.2019 г. с период на застрахователно покритие от 25.05.2021 г. до 24.05.2022 г. по отношение на лек автомобил „Волво XC40“, рег. № СВ ..... МН. Поддържа, че на 10.08.2021 г. в гр. София, на ул. „Филип Кутев“, застрахованият автомобил бил управляван от Е. О. М., като попаднал необезопасена и необозначена дупка в следствие на което по МПС-то били нанесени вреди. Навежда доводи, че във връзка с ПТП-то е образувана застрахователна преписка (именувана „щета“) № 210920051/11.08.2021 г., като била изплатена сумата от 1483,42 лева за дължимо застрахователно обезщетение във връзка с извършването на авто-ремонтни дейности, а освен това били сторени и обичайни ликвидационни разходи в размер на 15,00 лева. Излага съображения, че с плащането на

застрахователно обезщетение е встъпил в правата на увредения срещу делинквента, като в случая аргументира, че последния отговарял при условията на чл. 49 ЗЗД. Твърди, че е поканил ответника да заплати дължимата сума, но тъй като последния не бил извършил плащане, дължал и сумата от 134,04 лева – мораторна лихва за периода от 04.02.2022 г. до 22.12.2022 г. Иска ответника да бъде осъден да заплати претендираните суми, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като е направен отвод за нередовност на исковата молба, тъй като не били посочено точното място на ПТП-то. Твърди, че от представените по делото доказателства не можело да се направи извод, че е налице ПТП с участието на застрахованото превозно средство, респ. по последното да са нанесени вреди. Поддържа, че по делото липсвал представен протокол за ПТП, като част от останалите доказателствени средства били недопустими. Навежда доводи, че посочването на улица не било достатъчно точно и ясно, за да се определи мястото на ПТП-то, също така не бил посочен часа на ПТП-то, освен това не били ясно размерите на дупката. Излага съображения, че не било установено, че застрахователят бил платил при наличието на покрит застрахователен риск. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

Третото лице-помагач на страната на ответника е изразило становище, че исковата молба не отговаря на изискванията на закона, което е обосновано, като изрично сочи, че не било установено мястото където било настъпило ПТП-то. Поддържа, че претенцията била неоснователна, тъй като не било доказано, че имало противоправно поведение на ответника, съответно не бил доказан фактическият състав на нормата на чл. 49 ЗЗД. Навежда подробни доводи, че с оглед уговореното с ответника участъкът от ул. „Филип Кутев“ не бил предмет на договорните им задължения, което допълнително обосновава и с факта, че не било ясно където точно е настъпило ПТП-то, както и не били изпълнени останалите условия по договора между страните. Излага съображения, че в случая липсвало приемане на работата по смисъла на чл. 264 ЗЗД, съответно прави изводи във връзка с евентуалната възможност за ангажиране на отговорността на третото лице-помагач. Иска отхвърляне на претенциите.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 410 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД, във вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В чл. 410 КЗ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от правилата по чл. 74 ЗЗД, тъй като застрахователят при настъпване на застрахователното събитие не изпълнява чуждо правно задължение, а изплащайки застрахователно обезщетение, изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 410 КЗ встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата или срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечил деликтната отговорност на виновния за настъпването на процесното ПТП водач на МПС. Но когато причинител на вредата е лице, комуто е възложена някаква работа, по силата на чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД отговорност носи и възложителят за вредите, причинени от изпълнителя на възложената работа при или по повод нейното изпълнението. Макар че в правната норма, регламентирана в чл. 410 КЗ, не е предвидена правната възможност заплатилият по имуществено застраховане обезщетение застраховател да встъпи в правата на увредения срещу носещия гаранционна, обезпечителна отговорност възложител на

виновното лице за причиняване на вредоносния резултат, в т. 15 от **Постановление № 7/1977 г. на Пленума на ВС** се приема, че суброгацията на застрахователя включва и правната възможност той да предявява иски за реализиране на отговорността по чл. 47 - 49 ЗЗД, когато са налице основания за нея. Макар и тези тълкувателни разяснения да са дадени при действието на чл. 344, ал. 1 (отм.) ЗЗД, те са приложими и при тълкуването на чл. 410 КЗ, тъй като обективизираната от законодателя нормативна воля в тези две разпоредби е една и съща.

Когато правото на собственост върху повредената вещ, от която настъпват вредоносните последици, принадлежи на юридическо лице, то следва да носи уредената в чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние (действие или бездействие) на физическите лица, на които е възложило да поддържат в изправност повредената вещ. Когато при ползване на вещта е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно чл. 49 ЗЗД. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от **Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС** и т. 2 от **Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС**.

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Правните субекти, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност. Юридическите лица носят обезпечително-гаранционната отговорност по чл. 49 ЗЗД, дори когато не е установено кой конкретно измежду работниците и служителите на юридическото лице или изпълнителят на работата е причинил вредоносния резултат, като в този смисъл е и задължителната съдебна практика – **Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС**.

Предпоставките за възникване на регресното право на застрахователя по имуществено застраховане срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на имуществени вреди (делинквента) изисква кумулативното осъществяване на следните предпоставки: **1)** наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по имуществена застраховка; **2)** за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; **3)** застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ и **4)** към момента на настъпване на застрахователното събитие (ПТП), делинквента да е имал задължение да поддържа пътя на който е настъпило ПТП-то.

Представена и неоспорена е застрахователна полица № 03220219907008119/07.05.2021 г., сключена между „ДЗ“ АД от една страна, в качеството на застрахователно и „Мото Пфое Лизинг“ ЕООД“ от друга страна, в качеството на застраховащ – с посочен лизингополучател „Пайп Систем“ АД, по отношение на лек автомобил „Волво ХЦ40“, рег. № СВ ..... МН, с период на застрахователно покритие

от 25.05.2021 г. до 24.05.2022 г.

Застрахователната полица по характера си обективира договор за застраховане, който е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, поради което при липсата на доказателства за неговата неавтентичност, последният обвързва страните по договора с обективирани в него изявления и произтичащите от това права и задължения – арт. чл. 180 ГПК.

Следователно в настоящото производство безспорно е установено наличието на валиден застрахователен договор по отношение на процесния автомобил, който договор е валиден и е обвързвал страните.

От неоспорено платежно нареждане от 01.11.2022 г. се установява, че ищецът е заплатил на „Мото ПФое“ ЕООД сумата от 1483,42 лева с посочено основание „щета 2109920051, МПС с рег. № СВ ..... МН“.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. Е. М..

От казаното от св. М. се установява, че бил управлявал автомобил „Волво“, като гумата се била сцепила в една дупка. Сочил, че помнел единствено това, но нищо друго. Управлявал служебен автомобил по ул. „Филип Кутев“ към Зоологическата градина, като улицата постоянно била в дупки. Свидетелства, че не бил можел да избегне дупката, тъй като улицата била постоянно в дупки. Сочил, че при преминаването през препятствието гумата се била сцепила, но не може да каже дали е предна или задна, тъй като не помнел, а причината за неизбягването била, че имало локва и дупката не се виждала. На самото място бил работил 11- години, като дори да имало дупки никога нямало обозначение за това, а единствено се поставяли гуми или нещо подобно. Произшествието не било посетено от КАТ. Установява, че бил минал през една-две дупки. Мястото се намирало от болница „Вита“, като се продължавало нагоре към могилата, където имало прав участък, един лъв, десен завой с баир и там бил мястото на инцидента. Сочил, че към момента мястото вече не съществувало, тъй като било оправено, като сочил, че смята, че дупката била в края на участъка, но не може да каже със сигурност. Изяснява, че районът му е познат, тъй като складът в който работел се намирал по-нагоре, поради което помнел дупките и визуално, като дори пред самия склад има 4-5 дупки. Свидетелства, че нямали задължение да подават сигнали за дупките.

Настоящата съдебна инстанция приема показанията на св. М. за достоверни, тъй като, преценени по правилата на чл. 172 ГПК, са последователни, житейски и правно логични, като не се доказва свидетелят да е заинтересован от изхода на правния спор, предмет на делото. Въпреки наличието на противоречия в някои детайли, това не може да доведе до извод за противоречивост, нелогичност и непоследователност на показанията. Нещо повече, логично е с оглед изминалия период от време свидетелят, да си спомня случая по-общо, допускайки неточности в някои детайли, които избледняват с времето, поради особеностите на човешката памет. Съществено е, че субективните му възприятия по отношение на правнорелевантните факти са формирани непосредствено и не са взаимоизключващи се, включително свидетелят ги потвърждава, под страх от наказателна отговорност. Необходимо е да се изясни, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия е нормално свидетелят да описва някои детайли по различен начин, доколкото същият е и пряк участник в ПТП-то.

Прието и неоспорено е заключението на САТЕ от което се установява, че механизма на ПТП-от е следния – на 10.08.2021 г., в гр. София, около 09:30 ч., лек автомобил „Волво ХЦ40“, рег. № СВ ..... МН се движи по ул. „Филип Кутев“, където превозното

средство попада в дупка на пътното платно. Изяснено е, че в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия инцидент са нанесени вреди по автомобила по предна дясна гума и предна дясна джанта. Експертът е посочил, че стойността необходима за възстановяване на увредения лек автомобил по средни пазарни цени към датата на ПТП-то е в размер на 1400,15 лева, а обичайните ликвидационни разходи са в размер между 15,00 лева до 25,00 лева, като в случая последните са 15,00 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключението на САТЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е изготвено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

В случая безспорно е установено, че процесното ПТП е настъпило в рамките на гр. София, поради което собственик на пътя се явява ответника, поради което именно последният е имал задължение да го поддържа. Тоест улицата, на която е реализирано произшествието, се намира в населено място и представлява местен път по смисъла чл. 3 ал. 3 Закона за пътищата и като такъв е публична собственост на СО (чл. 8, ал. 3 ЗП). На основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП, именно ответникът е задължен да осъществява дейностите по поддържането му, включително да означи съответната неравност – дупка, с необходимите пътни знаци, с оглед предупреждаване на участниците в движението (арг. чл. 13 ЗДвП), както и да отстрани съответни препятствия във възможно най-кратък срок (арг. чл. 167, ал.1 ЗДвП). Като не е изпълнил това са си задължение, същият е изпълнил фактическият състав на чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД, като с оглед установеното по делото именно поведението му е станало причина за настъпване на процесното ПТП, поради което следва да заплати на застрахователя дължимото регресно вземане за изплатеното застрахователно обезщетение, тъй като с плащането на застрахователното обезщетение последният е встъпил в правата на увредения срещу делинквента.

При определяне на стойността на дължимото регресно вземане, съдът намира, че следва да вземе предвид стойността изяснена в заключението на САТЕ по средни пазарни цени. Трябва да се изясни и принципната позиция на настоящият съдебен състав, че съгласно нормата на чл. 386 КЗ застрахователната сума не може да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. За действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество. За възстановителна стойност се смята цената за възстановяване на имуществото от същия вид, в това число всички присъщи разходи. Съгласно чл. 399 КЗ, предмет на застрахователния договор за имуществено застраховане може да бъде всяко право, което за застрахования е оценимо в пари. С оглед на така очертания предмет, при обикновената имуществена застраховка максималният размер на вредите, които могат да настъпят, може предварително да бъде определен, поради което застрахователната сума не трябва да надвишава действителната или възстановителната стойност на имуществото. Начинът на определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение при иска по чл. 405 КЗ, съответно чл. 410 КЗ, чл. 411 КЗ и чл. 432 КЗ се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно адекватната стойност на претърпяната от осъществяване на застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност

към същия момент – така Решение № 37 от 23.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 667/2008 г., I т. о., ТК; Решение № 59 от 6.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 2367/2015 г., I т. о., ТК; Решение № 235 от 27.12.2013 г. на ВКС по т. д. № 1586/2013 г., II т. о., ТК.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че са налице всички материални предпоставки за уважаване на предявения иск, като с оглед принципа на диспозитивното начало, който е основен за българския граждански процес (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), претенцията следва да бъде уважена до размера от 1415,15 лева – представляващи дължимо регресно вземане и обичайни ликвидационни разходи, като за разликата до пълния предявен размер от 1498,42 лева, претенцията следва да бъде отхвърлена.

По отношение на претенцията за мораторна лихва – по делото е представено писмо (регресна покана) от 26.01.2022 г. и обратна разписка (л. 23-24 в кориците на делото), като се установява, че поканата за плащане е получена от ответника на 26.01.2022 г. При това положение, предвид поканата на ищеца, съдът счита, че към 04.02.2022 г. – с изтичане на срока в поканата, който срок е достатъчен за извършването на плащане, ответникът е изпаднал в забава. При това положение при аритметическото пресмятане на дължимата сума и при приложението на чл. 162 ГПК, следва да се приеме, че искът е основателен за сумата от 126,58 лева за периода от 04.02.2022 г. до 22.12.2022 г., като за разликата до пълния предявен размер от 134,04 лева – искът следва да бъде отхвърлен.

Не следва да се вземат предвид възраженията на ответника досежно облигационното отношения по застрахователния договор и общите условия към него, съответно, че застрахователят бил платил без наличието на правно основание. Основен принцип на облигационното право е този за относителното действие на облигационното отношения, поради което договорът поражда действие само между страните, а по отношение на трети лица, когато законът го допуска, поради което само в последната хипотеза трети лица могат да черпят възражения от договорните отношения, какъвто не е процесният случай – арг. чл. 21, ал. 1 ЗЗД. В този смисъл, доводите на ответника, че не били налице условията по застрахователния договор за плащане на застрахователното обезщетение са ирелевантни и не следва да бъдат вземани предвид.

Съдът не споделя доводите на ответника, че поради липса на снимков материал, фактите по делото са недоказани. В закона няма ограничение на доказателствените средства, които могат да се използват за установяване на противоправно поведение, вреди и причинно-следствена връзка. Освен това в настоящия случай приложим е чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд, а не чл. 2, ал. 2 от същата. В чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд в приложимата към датата на настъпване на произшествието редакция след изменението с ДВ, бр. 19 от 2017 г., съгласно която не се посещават от органите на МВР - "Пътна полиция", и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход.

Тоест, няма пречка ПТП-то, неговият механизъм и вредите произтичащи от това да се установяват с всички доказателствени средства, които са допустими според българския граждански процес. Последният не познава т. нар. „предустановени“ доказателства, чиято функция е доказване на определени обстоятелства само с определени доказателствени средства. Фактът на ПТП-то, механизъмът му и неговите последици, респ. вреди могат да се установяват с всички доказателствени средства по ГПК, дори когато мястото на произшествието не е било посетено от органите на МВР и не са съставени съответни протоколи за ПТП, оглед и пр.

Настоящият съдебен състав намира, че безспорно е установен – от събраните писмени и гласни доказателствени средства и заключението на САТЕ механизма на процесното ПТП. В тази насока не могат да се споделят възраженията на ответника, че не било посочено къде точно на улицата, съответно при какви размери на дупката било настъпило ПТП-то. От една страна както беше посочено релевантните обстоятелства са изяснени категорично от събраните писмени и гласни доказателствени средства и заключението на САТЕ, а от друга страна е правно абсурдна тезата на ответника, че следвало да се посочат и размерите на дупката. Подобно задължения за увреденото лице няма. Напротив, релевантен е противоположният резултат, а с оглед изясненото по-горе от правна страна по-скоро релевантен е извод в противна насока – ответникът следва да организира така поддържането на пътната мрежа на територията на СО, респ. гр. София, че да няма дупки при попадането в които да се увреждат автомобилите, респ. ако са налице дупки или ремонтните дейности свързани напр. с изрязване на асфалт, продупчване на покритието и т.н., или то те да бъдат надлежно обозначени, за да може всеки водач на МПС да може да ги възприеме своевременно и да предприеме своевременно действия и мерки за избягване на препятствието на пътя. В същата насока евентуалното сочене на скорост или установяването ѝ е в тежест на ответника, а не в доказателствена тежест на ищеца. В случая не само е оборено твърдението за висока скорост – съобразно свидетелските показания, но извън спекулативното твърдение на ответника липсват каквито и да било данни, че водача на застрахования автомобил се е движел с превишена или несъобразена скорост.

Изложените по-горе съображения касаят и доводите на третото лице-помагач във връзка със сочените доводи за неоснователност на претенцията, като съдът намира, че не следва да обсъжда въпросите за договорните отношения между ответника и третото лице-помагач, тъй като последните са извън предмета на правния спор по настоящото производство.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което с оглед уважената част от исквете и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП следва да се присъди сумата от 462,71 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноси, като с оглед отхвърлената част от исквете и на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, съобразно отхвърлената част от исквете следва да му се присъди сумата от 5,56 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОСЪЖДА СО, БУЛСТАТ: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... **да заплати на „ДЗ“ АД, ЕИК: .....,** със седалище и адрес на управление: гр. ...., на основание чл. 410 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД, във вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 1415,15 лева**, представляващи регресно вземане и обичайни ликвидационни разходи по застрахователна преписка (именувана „щета“) № 210920051/11.08.2021 г. за това, че на 10.08.2021 г. в гр. София, на ул. „Филип Кутев“, застрахованият автомобил бил управляван от Е. О. М., като попаднал необезопасена и необозначена дупка в следствие на което по МПС-то били нанесени вреди, **ведно** със законната лихва от 23.12.2022 г. (датата на подаване на исквата молба) до окончателното плащане, както и **сумата от 126,58 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 04.02.2022 г. до 22.12.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата **за сумата над 1415,15 лева до пълния предявен размер от 1498,46 лева**, както и иска за мораторна лихва за сумата от над 126,58 лева до пълния предявен размер от 134,04 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП СО, БУЛСТАТ: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... **да заплати на „ДЗ“ АД, ЕИК: ....., сумата от 462,71 лева**, представляващи деловодни разноси и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП „ДЗ“ АД, ЕИК: ..... **да заплати на СО, БУЛСТАТ: .....,** със седалище и адрес на управление: гр. ...., **сумата от 5,56 лева**, представляващи юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач „ТГХ“ АД на страната на ответника СО.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____